

het Hofkwartier

nr 2 • winter 2011/2012

Kwartaalkrant van bewoners en
ondernemers in het Hofkwartier
Den Haag

Het is een vertrouwd beeld in de stad. De vaste stek van Florencia. Op de stenen bank tegen de oude ijssalon aan, staan en zitten ze bij elkaar. Iedere dag, het hele jaar door, van het eerste tot laatste zonnetje. Met hun bakkie koffie, hun broodje ei en hun ijsje. En natuurlijk met hun praatje en sigaretje. Ze weten het al jaren te vinden, schuilplaats en ontmoetingsplek op dit dorpsplein van Hagenaars en Hagenezen aan de Torenstraat.

Een warme krant voor de winter

Hij liep opgewekt met deze krant onder zijn arm de Oude Molstraat in, die zaterdag in september, toen de eerste editie van het *Hofkwartier* gedoopt werd. Wethouder Henk Kool kreeg het allereerste exemplaar en dat moest gevierd worden in het Proeflokaal. In dat Gulle Gasthuys is hij geen stadsbestuurder, maar kind aan huis, of beter gezegd jongen aan huis. Tussen aardige maar dorstige jongens van het Haagse journaal van toen. Redactielokaal en Proeflokaal samen, voor nieuwtjes en sterke verhalen. Oud-journalist Henk Kool poetst ze voor deze krant op in een impressie met een schuimkraagje. Het is trouwens nog steeds feest in het Proeflokaal van Liesbeth, in 'dat langgerekte dorpsplein' zoals zij de Oude Molstraat noemt. In dit winternummer loopt deze straat als een beeldverhaal door de krant, en ontmoet

u bakkers en juweliers, dames van het schildersatelier en kroegbazen. Van kappers uit Moskou tot nonnen uit Brazilië. Ze hebben allemaal hun eigen verhalen. Maar er spelen ook andere verhalen in de Oude Molstraat. Zoals over de kadetjes en speculaaspoppen van de legendarische bakkersfamilie Van Houdt. Of de wonderlijke geschiedenis van een non en een moslima, maar die staat in 'Het verdriet van Eline', de bundel verhalen van schrijver Jan Paul Bresser. Dat literaire verhaal speelt zich trouwens af in De Grote Kerk, die al eeuwen tegen het Hofkwartier aanleunt. Centraal in deze krant alle aandacht voor de unieke geschiedenis en onmisbare – verwaarloosde – plaats van deze kerk als historische toegang tot het Hofkwartier. Er hebben ooit winkeltjes en huisjes tegen de kerk aan gestaan. Kerkplein en marktplaats en

winkelplein, dus Hofkwartierplein. Daar zou iets aan moeten gebeuren, om de afstand te overbruggen en de natuurlijke verbinding te herstellen. Geen leeg maar levend kerkplein. Het unieke van het Hofkwartier behouden, daar pleit Cees Hoek al jaren voor. Juwelier en nestor van de Papestraat, die erop blijft hameren 'zuinig te zijn op het mooiste kwartier van de stad!', waar overigens zeker elf goudsmeden werken. In de reeks ambachten ditmaal een portret van de altijd actieve edelsmid en galeriehoudster Marleen Guthschmidt. Zo pendelt de krant door het kwartier. Langs kunstschilder Peter Jansen en ballerina Louise Pot, twee bijzondere nomaden, die natuur en verbeelding bij elkaar brengen. Even verderop een ontmoeting met de enige prins in dezelfde Prinsestraat, de Nigeriaan Toyin Loyé. Hij vangt al jaren zijn land van herkomst in zijn

schilderijen. Ze zijn te bewonderen in zijn galerie Chiefs & Spirits. Er zijn overal creatieve geesten en hun inspiratiebronnen, zegt hij, van de dorpen in Afrika tot in deze mooie stad. Zijn overtuiging wordt bevestigd in deze wintereditie. Bouwen en schrijven, schilderen en meubels restaureren, koken en dansen, een bonsai laten bloeien in hun achtertuin of dansers in Korzo met hun Arabische lentedans. In het Hofkwartier gebeurt het. Of zoals de dichter Constantijn Huygens het in een kleine ode opschreef, vierhonderd jaar geleden: 'Dit dorp der steden, waar iedere straat een stad is.' Hij wist het, de eerste grote Europese Hagenaar: Iedere straat in het Hofkwartier is een stad. Met een eigen warme krant voor iedereen om de winter door te komen.

Oude Molstraat: een langgerekt dorpsplein

Op een mooie novembermorgen wandelen we de Oude Molstraat in. Twee vertrouwde beelden springen onmiddellijk in het oog. Judith op haar fiets met bloemenmand en het deinende rugzakje van een vrolijke

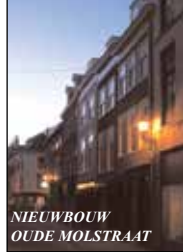

jonge non die Johanna Maria heet. Daarmee heb je meteen een karakteristieke blik op een van de oudste straatjes van de stad: kroegen en kloosters, sinds mensenheugenis. De zusters van Sint Jan en de meisjes van Huppelthepub. Met daartussenin klassieke ambachtslieden als goudsmeden en restaurateurs, naast kleermakers en kappers en bakkers. En restaurants natuurlijk. We gaan weer kriskras het straatje door, langs alle oude gevels, die van de eeuwenoude geschiedenis van het Hofkwartier vertellen. Bij Judith van

SCALA

Architecten
Oude Molstraat 36
2513 B DEN HAAG
www.scala-architecten.nl

AL MEER DAN VIJFENDERTIG JAAR
UW FIJNPROEVER IN ORIGINELE JUWELEN!

Bent u op zoek naar een mooie saffier, een diamanten ring met smaragd of een exclusief collier voor uzelf of uw geliefde? Voor klassiekers, modieuze items en op maat gesneden advies bent u bij ons aan het juiste adres.

Traditiegetrouw verkopen wij veel parels, oorbangers met of zonder edelstenen, zegelringen gegraveerd met familiewapen, tafelsilver zoals Haags lofje of Hollands Glad, alliance solitaire en rivière ringen en ook de briljantslipsels Bolsjewiek en Brilliant Emeraude en Markies.

Het zal u niet zijn ontgaan dat de goudprijs historisch hoog staat op ca. € 40.000 per kilo. Heeft u 'oud goud' dan kunt u dat altijd bij ons inleveren. Daarnaast en wellicht interessanter, kunt u er bij ons wat anders van maken. Met een kleine ingreep krijgt uw juweel zo een geheel nieuw aanzicht.

U bent te allen tijde van harte welkom voor een persoonlijk advies!

HOFKWARTIER - PAPESTRAAT 18 'S GRAVENHAGE
070 346 08 75 CEES@JUWELIERHOEK.NL
WWW.JUWELIERHOEK.NL

• De Oude Molstraat • • • • •

• Richard van Dijk en Andrea Heemskerk • • • • •

Andrea Heemskerk en Richard van Dijk. Even dan toch. Daarnaast komen net Mieke Bosse en Peter Drijver naar buiten. Architecten met hart voor de stad en vooral voor het Hofkwartier. Peter is een onmisbare hoeksteen in het behoud van de monumentale panden. Schuin tegenover hem ligt een deel daarvan verscholen achter de prachtige puin. Twee kloostergemeenschappen, waar de broeders en zusters van Sint Jan wonen en leven. In hun eigen religieuze wereld, maar niet geïsoleerd. Met als burelen binnen de muren de

• Mieke Bosse en Peter Drijver • • • • •

medebewoners van het Rooms Katholieke Willibrordushuis, reitraitiehuis en boekwinkel. De wandelaar van de Hofkwartierkrant raakt in gesprek met twee vriendelijke nonnen. De een is een zwarte non, die vanuit kloosters in Brazilië en Curaçao naar Den Haag is gekomen. Haar naam is Maria Aimée, ze is op weg naar de kapel om de dagelijkse Getijden te bidden. 'Af en toe komen we even op straat, maar we houden van de stilte binnen. Samen bidden en zingen. We voelen ons een familie. Ik houd van zingen, in het Nederlands en in het Frans en

Juwelier Cees Hoek, de nestor uit de Papestraat

‘Koester mooiste kwartier van de stad!’

> Jan Paul Bresser

Hij wordt wel eens de burgemeester van het Hofkwartier genoemd. Wie hem op een maandagmorgen ontmoet in zijn chique winkel in de Papestraat, wordt inderdaad ontvangen door een heer van stand.

Opgewekt en beleefd, zoals iedereen hem in de straat, in de buurt en in de stad kent. Een vleugje Couperus met een tikkeltje Paul van Vliet. Cees Hoek, de juwelier, is een wellevende man. Dat weet zijn kring van klanten of beter gezegd clientèle, dat weten leden van De Witte en Pulchri, dat weet eigenlijk iedereen. Je zult hem niet gauw in een versleten spijkerbroek tegenkomen met een pet op, al wilde hij ooit 'zeeman' worden. De jongen uit Noordwijk aan zee met vissersbloed, is nog steeds een enthousiast zeiler. Maar voor alles is hij juwelier en nestor van de ondernemers in zijn Hofkwartier. Als hij daarover vertelt, neemt hij geen blad voor de mond. Hij houdt van het hart van de stad, van het brede Lange Voorhout tot de smalle Papestraat. Zijn Papestraat is uniek en zeker vijfhonderd jaar oud. Hij laat met trots een map prachtige oude kaarten zien, met stadsgezichten en bewoners uit 1550! 'Pastybackers en scoemackers en coperslagers, maar ook van chirurgen, readtsheeren en wel vijf deurwaerders.' Hij moet er om lachen, om die deurwaarders, de tijden veranderen niet. Juweliers en goudsmeden waren er toen nog niet. Vandaag wel. Overall in het Hofkwartier. Als een ouderwets gilde. Hij voelt zich goed in hun midden. Hij houdt van zijn vak. 'Ik heb altijd iets met mijn handen willen doen. Goudsmid worden, juwelier en zo snel mogelijk op eigen benen. En de klant is koning. De kring van mensen die mooie dingen willen hebben, koester ik. In het mooiste kwartier van de stad.'

'Daar moet je als gemeente zuinig op zijn, dat moet je niet verwaarlozen. Den Haag is een unieke stad, met een rijke historie, was een unieke stad zeg ik wel eens, want er is soms slordig mee omgesprongen. Er zijn veel gemiste kansen. Afbraak zonder verbetering. Plannen die in de bureaula blijven liggen. Ik mis de aandacht, die de mensen hier zelf wel hebben. Ondernemers en bewoners hier knokken in deze moeilijke tijden meer dan ooit. De gemeente moet een veilig, betrouwbaar dak boven de stad zijn, daar gaat het om!'

'Ik was laatst in Berlijn en keek mijn ogen uit hoe de gemeente daar aan de verwoeste dubbele stad werkt, Oost en West als bruisende eenheid, voor bewoners en ondernemers. Ik was jaloers.'

Cees Hoek is een telg uit een ondernemersfamilie. Het gaat hem bij alles om goede smaak,

aanzien en allure. 'Of het nu om een gebouw gaat of een ring in een doosje, het moet passen in de omgeving waarvoor het bedoeld is.' Cees Hoek denkt nog wel eens met heimwee aan de legendarische Molhuizen. De voormalig directeur Stadsherstel liet niet over zich lopen. Hij vocht voor ieder stukje stad van waarde. Hij zag hoe de toekomst niet zonder het beste uit het verleden kon. Ruim twintig jaar geleden kreeg het Hofkwartier – in 1990 – zijn eigen naam. Via een prijsvraag gekozen. Toen hebben we ook een krant met dezelfde naam gemaakt: HOFKWARTIER. Hij is één keer verschenen. In november 1990. Daarin stonden onze plannen met het Hofkwartier. Aangevuurd en verdedigd door Molhuizen.'

'De gemeente was toen aan zet. We hadden een sterk bevochten ontwikkelingsplan. Het is allemaal in die krant terug te lezen: evenwichtige brancheverruiming, panden met liefde verbeteren, openbare ruimte herinrichten, harmonische aansluiting met de stad, kunst- en ambachtcentrum, antiekcentrum, daghoreca, studio's voor kunstenaars, noem maar op. Veel is er alleen dankzij ondernemers en bewoners toch gelukt. Maar veel niet. Molhuizen zou zich in zijn graf omdraaien'

Cees Hoek wijst me op een dwingende passage uit de plannen in de eerste Hofkwartierkrant: het hele kwartier was het er in 1990 over eens dat de hele buurt tussen 11.00 uur en 06.00 uur moest worden afgesloten voor

Juwelier Cees Hoek

alle verkeer, behalve voetgangers. Met laad- en loshavens en voldoende parkeervoorzieningen aan de randen van het kwartier. Met de garages in de Torenstraat en de Nobelstraat voor bezoekers en bewoners.

'Een mooi, bereikbaar Hofkwartier zonder overlast van verkeer. Alles op prettige loopafstand. Een wandelgebied moest het worden.' Cees Hoek zegt het met enige spijt in zijn stem, omdat het er grotendeels niet van is gekomen. 'Het was toch een uniek plan. Geen stroom fietsers meer in de smalle straatjes hier. Het gebeurt in meer steden, zoals in Maastricht, begrijp ik. Een fietsvrij centrum. Ik weet het, het doet even pijn. Maar alles went. Het groeiende kerkhof van achtergelaten fietsen vandaag is pijnlijker.'

Hij is boos en hij glimlacht tegelijk, de aardige juwelier uit de Papestraat, omdat hij zelf fietser is. 'Iedereen begrijpt best wat ik bedoel. Fietsen staat vrij, maar aan de dagelijkse hinder en de rotzooi moet toch een einde komen.'

• De Oude Molstraat • • • • •

• Zuster Maria Aimée • • • • •

natuurlijk van Latijnse gezangen. Ik ben hier gelukkig, omdat hier zulke aardige mensen wonen.' Niet veel later ontmoeten we de jonge Johanna Maria, met haar grote ogen neergeslagen in een open gezicht. Ze komt uit Noord Limburg, verbleef in een Frans klooster en leeft sinds kort hier. Zij houdt van haar 'verborgen leven'. Dus liever geen praatje op straat. Een paar woordjes dan: 'Zowel binnen als buiten zijn het hier vriendelijke en open mensen. Dus voel ik mij gelukkig. Met mijn gebeden en getijden en stille aanbidding. In een

• Zuster Johanna Maria op de rug • • • • •

godshuis in de oude stad.' Ze wil niet op de foto. Van achteren, vooruit dan maar. Met haar tasje. Dat mag. De vrouw van de naast gelegen Willibrorduswinkel is een dochter van een kruidenier en een van de vrijwilligers in de winkel in religieuze artikelen. Bijbels, meditatieboeken, rozenkransen, dichtbundels, iconen, wierook, kinderbijbels en nog veel meer. Inez Tabben vertelt een klant dat de getijdenboeken helaas op zijn. 'Ik werk hier samen met andere vrijwilligers. Je merkt hier hoe de rooms-katholieke kerk leeft. Er komen hier

• • • • •

KORZO

GET CLOSE TO TALENT!

KALPANA RAGHURAMAN, JOERI DUBBE, ALIDA DORS, ERIK KAJEL, IVÁN PÉREZ, ANN VAN DEN BROEK, MARINA MASCARELL, DAVID MIDDENDORP, JASPER VAN LUIJK, KENNETH FLAK, AMOS BEN-TAL, KENZO KUSUDA, DUDA PAIVA, SHINTARO OUE, JÉRÔME MEYER & ISABELLE CHAFFAUD, SAMIR CALIXTO, KLAUS JÜRGENS, ALIOUNE DIAGNE, SJOERD VREUGDENHIL, MARTA REIG TORRES, PERCEVALE PERKS, REVANTA SARABHAI, PEDRO GOUCHA GOMES, EDERSON RODRIGUES XAVIER, MELISSA ELLBERGER, LOYD MARENGO, VÁCLAV KUNES AND NATASA NOVOTNA.

WWW.KORZO.NL
PRINSESTRAAT 42 DEN HAAG

Photo Flora Fotograaf Robert Benshop

Wie en wat is DIBI

In ons instituut wordt gewerkt met het huidverbeteringsmerk DIBI. De nr. 1 van Italië en synoniem voor verbluffende huidresultaten. DIBI is een afkorting en staat voor Divisie Bio-technologie, wat weer verwijst naar de samenwerking tussen de kwalitatief hoogwaardige cosmetische producten en de unieke en werkzame actieve ingrediënten.

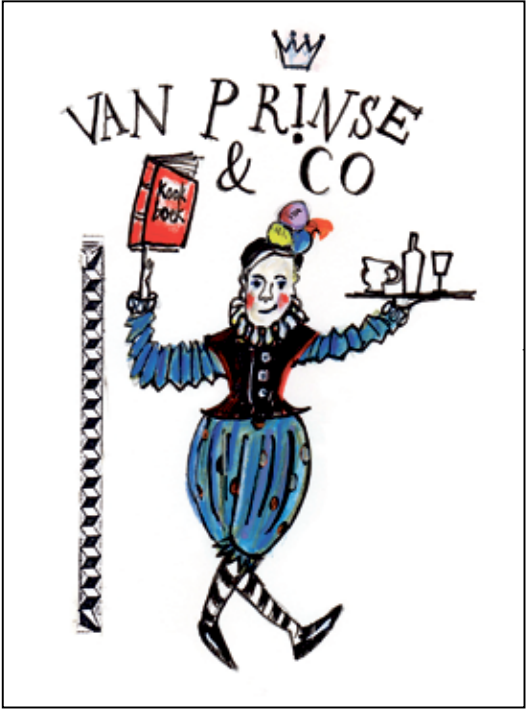
Het constante doel van DIBI is het behalen van direct zichtbare en bewezen resultaten. Daarom is een garantie op een snel huidresultaat en het bereiken van **een mooiere huid binnen 10 dagen** met DIBI een feit.

Uitgangspunt bij DIBI is altijd eerst het vaststellen van de oorzaak van het individuele huidprobleem; niet het gevolg. Iedere huid wordt daarom benaderd op een wetenschappelijke en dermatologische wijze.

ANBOS

SCHOONHEIDSinstituut **Jan van Eijk**
Molenstraat 33a Den Haag 070 4278075

- GEZICHTSBEHANDELINGEN
- HUDVERZORGING VAN DE MAN
- ACNÉ BEHANDELING
- LICHAAMSMASSAGE
- ANTI AGING
- COUPEROSE
- FLITSLICHT ONTHAREN
- IPL SKIN REJUVENATION
- HYPERPIGMENTATIES
- MICRO DERMABRASIE
- MAKE-UP
- ANTI-STRESS MASSAGE
- NEODERMA PEELING
- LYMFEDRAINAGE

Van Prinse & Co

espresso • coffee to go • ontbijt • lunch • picknickmand voor in het park • borrel • catering • private dining • vergaderingen • (bedrijfs)borrels • verjaardag vieren • wifi

Horas Simanullang & Wanda Wattendorff
• Prinsestraat 134 • 2513 CH Den Haag •
• www.vanprinseco.nl • t: 070-362 62 10 •

• De Oude Molstraat • • • • • >

• Willibrorduswinkel: spiritueel centrum • • • • •

ook jonge mensen. We zijn hier het spirituele centrum van Den Haag. Met originele cadeautjes voor alle feestdagen.' 'Klassieke schoonheid van jaren, daar moet je van afblijven. Of het nu de prachtige oude huizen zijn hier in het kwartier of deze stoel. Oude meubels hebben altijd een geschiedenis van makers en – neem het maar letterlijk – bezitters. Dus die restaureer ik met liefde en zorg.' Paul Berkhout doet zijn naam eer aan. Hij is restaurateur en meubelmaker. En werkt in een van de gerestaureerde pandjes achter een

• Paul Berkhout • • • • •

Louis XIV gevel uit 1750. Tussen een boekbinder, een zilversmid en anderen. In de grote kelder onder hem klinkt iedere avond salsamuziek in Le Bodequita, waar Hagenaars en Hagenezen Zuid-Amerikaanse zwier in de benen proberen te krijgen. In het tijdloze atelier van Paul Berkhout ruikt het naar lijm en hangen de beitels als een notenbalk aan de muur: 'Zonder verleden is er geen heden,' zeg ik altijd, 'en ook geen toekomst.' In 't Hof van Eten ruikt het naar zoete broodjes. En veel meer dan dat. Van Broodjesproeverij tot

• • • • •

Uitvalsbasis van twee nomaden

De kunstschilder Peter Jansen en zijn vrouw, ballerina Louise Pot, wonen al sinds 1963 in de Prinsestraat in een pand met een roemrucht verleden. Het zogenaamde 'winkelwoonhuis' op nummer 43-45 werd rond 1850 gebouwd en de eerste bewoner was de beroemde vioolbouwer Koenze, die zijn atelier had in de winkel. Daarna, aan het begin van de vorige eeuw, werd het de hoedenzaak van Eduard Pelger. Zijn zoon heeft de zaak later ontwikkeld tot de bekende klassieke herenmodezaak in het enorme pand iets verderop in de straat.

uiteraard allang naar Wassenaar verhuisd. De oude hoedenwinkel werd het nieuwe atelier van Peter.

We schrijven 1994. Peter is inmiddels gepensioneerd als directeur van de Hogeschool voor de Kunsten te Utrecht en woont nog steeds in het oude pand van de atelierbouwer Koenze en de hoedenmaker Pelger. Hij besluit van de vrijheid die hij nu heeft te gaan genieten en samen met zijn vrouw te gaan reizen. Niet zomaar af en toe een leuk reisje, want sinds die tijd zwerven ze als nieuwe nomaden vrijwel non-stop over de wereld. Het atelier wordt verhuurd – nu aan de galerie van Marleen Guthschmidt – en vervangen door een laptop en een digitale camera. De afgelopen vijftien jaar bezochten ze alle uithoeken van de wereld en woonden tijdelijk in steden als Honolulu, Kaapstad, Rio de Janeiro, Sydney, Lima, New York en Hua Hin in Thailand.

Peter legt deze eindeloze reizen vast in honderden panorama's, bestaande uit soms meer dan vijftig uit de heup geschoten foto's: van een beeld in Sri Lanka, Spring Street in New York, de Himalaya in Buthan, de Amazone in Peru, de Omo River in Ethiopië, de Great Sandy Desert in Australië, Cape of Good Hope in Zuid Afrika tot de Serengeti in Tanzania. Hij is nu bezig om al dit materiaal

te verwerken tot een 'Pièce de Résistance', een beeldende conclusie van een nomadenbestaan. Werk van Peter Jansen is te zien op zijn website: www.peter-jansen.com.

Natuurlijk hebben Peter en Louise zich vaak afgevraagd of ze zich zouden willen vestigen in een van die prachtige gebieden die ze op hun zwervtochten zijn tegengekomen. Maar hun hart trok altijd weer naar Den Haag en het oude pand van Koenze en Pelger in de Prinsestraat. Je kunt ze daar soms nog steeds vinden.

Talentenjacht (m/v)

Schrijven in het Hofkwartier

In april verschijnt het derde nummer van het Hofkwartier. Met alle ruimte voor verhalen en gesprekken en nieuwtjes en weetjes uit en over de buurt. De krant is er voor iedereen en van iedereen. Dus is de redactie op zoek naar talenten onder bewoners en ondernemers. Schrijvers en fotografen, aanstormende verslaggevers en vertellers. Jong en oud, we maken ruimte vrij in de krant.

Alle reacties zijn welkom bij de redactie van het Hofkwartier:
Juffrouw Idastraat 15 • 2513 BE Den Haag
ritavanhasselt@hotmail.com

• De Oude Molstraat • • • • • >

• George Walta (links) met medewerkers • • • • •

High Tea. Een gezellige lunchroom met een mooi overdekt terras. In het voormalige Hopjesmuseum. De jonge eigenaar stamt dan ook uit een bekende familie van Haagse broodjeszaken: George Walta heeft al aardig wat prijzen gewonnen met bijzondere broodjes, zoals 'vijgenbrood met sla, paté met gekonfijte notenkorst, alfalfa en veenbesjes'. 'Ik ben geboren tussen de broodjes. Inderdaad, ik ben een koekje van eigen deeg. Mijn grootouders hadden al een broodjeswinkel in de Wagenstraat. Mijn vader heeft even verderop zijn eigen zaak.

• Klaas de Rook • • • • •

Net wakker een koffietje scoren

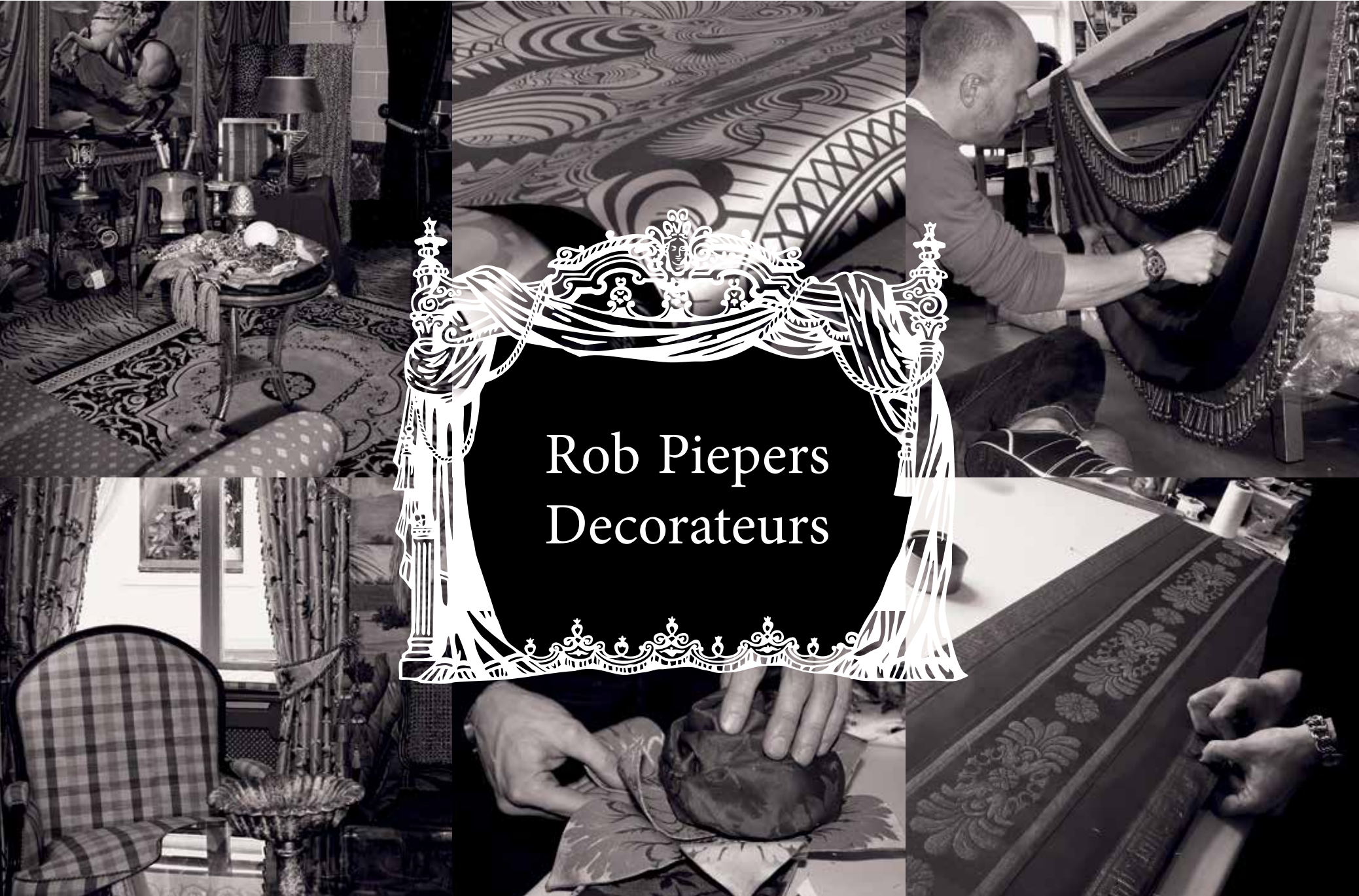
• Valentijn van Koppenhagen

Natuurlijk weet ik niet hoe het u vergaat, maar wakker worden en opstaan gaat bij mij niet heel erg spontaan. Zoals ze tegenwoordig zeggen: 'het is niet mijn ding'. Het spreekwoord: 'De morgenstond heeft goud in de mond', heeft mij van jongs af aan niet aangesproken. Het zij zo.

Het gevolg is wel dat voor velen de dag al is begonnen wanneer deze Young Urban Pensionado zich op straat begeeft om de eerste boodschappen van de dag te doen. Wat een mensen, wat een bedrijvigheid! Het is dan ook geen wonder dat er in ons kwartier op veel plaatsen al vroeg van koffie kan worden genoten. Daaraan zie je dat onze stad toch wel degelijk grootstedelijke allures heeft gekregen. 's Ochtends, op weg naar het werk even snel een koffietje scoren was vroeger nauwelijks mogelijk en eigenlijk 'not done', maar wie heeft er geen heerlijke herinneringen aan de heimelijk in de ochtend genoten espresso's of café noirs?

Zo vroeg in de ochtend is de stad anders, overal zijn mensen bezig met het uitladen van hele grote en kleinere vrachtauto's. Overal worden winkels en restaurants van verse voorraad voorzien, je herkent de smalle straat bijna niet meer. Ook wordt er altijd wel ergens verbouwd. U moest eens weten waar al die werkbussen vandaan komen! Iedereen werkt of is er naar op weg. Later, vanaf een uurtje of elf is de straat, maar vooral de stoep weer het domein van de wandelaars, van wie een verrassend groot aantal toeristen.

Naast de ochtenddrukte is een van die zaken die ons kwartier zo bijzonder maken het indringende geluid van de klokken van de Grote Kerk. Behalve hun aanwezigheid op de hele en de halve uren, laten de klokken graag om kwart over acht weten dat het toch wel tijd wordt om op te staan. Goedemorgen! Dat we iedere week daarnaast ook nog drie concerten aangeboden krijgen, is helemaal te gek! De dag verstrijkt, de dag wordt een week, de week wordt een maand, er zijn weer vele leuke dingen gedaan. Er is weer met plezier geleefd, juist hier in dit kwartier. En dan denk ik wel eens: heb ik wat gemist, heeft die morgenstond echt goud in de mond? Had ik eerder op moeten staan? Waarom moeten andere mensen dan zo heel vroeg opstaan? Er ligt bij ons in het kwartier echt geen goud op straat, dat nodig geraapt moet worden. Het goud van ons kwartier, dat zijn wijzelf, alle mensen samen, die dit kwartier maken tot wat het is. Goedemorgen, goedemiddag, goedeavond!

Rob Piepers Decorateurs

Juffrouw Idastraat 23 2513 BE Den Haag 070 3606173 rob.piepers@hetnet.nl

et cetera kappers since 1983 the best choice for a good cut and colour et cetera kappers since 1983 the best choice for a good cut and colour

ETCETERA KAPPERS

Just 4 a good cut • Just 4 a good cut • Just 4 a good cut • Just 4 a good cut

Prinsestraat 26
T.0703650611

1983 the best choice for a good cut and colour et cetera kappers since 1983 the best choice for a good cut and colour et cetera kappers since 1983 the best choice for a good cut and colour et cetera kappers since 1983 the best choice for a good cut and colour

De Oude Molstraat

Herman Romberg

zitten twee jonge goudsmiden. Herman Romberg en Alexander Gravemaker. Ze hebben hun eigen specialisatie, vullen elkaar in bijzondere juwelen aan. Zelf ontworpen en gemaakt. Unica. Herman Romberg wilde als jongen al goudsmid worden en werkt vanaf zijn zestiende bij juweliers. ‘Het is mijn passie. Schetsen, ontwerpen, uitvoeren. Ringen, halskettin- gen, broches, noem maar op. Veelal in opdracht. Voor een trouwe klantenkring’ Hij houdt net als zijn buurman van de atmosfeer van de buurt. Je hoort het bij

Alexander Gravemaker

bijna iedereen in de Oude Molstraat: ‘Het is hier een dorp in de stad.’ Ook voor Alexander Gravemaker. Hij is naast goud- smid ook diamantzetter. Ontwerper van sierraden en vooral ringen. ‘Ik zet dia- mantjes in de trouwringen. Zoals de aan- staande bruid het wil. Het zijn altijd weer bijzondere momenten, zegt de eigenaar van de Gouden Mol, ‘ik heb een dankbaar beroep. Er komen hier veel vrolijke en ver- liefde mensen.’ Aan de overkant zouden de toekomstige bruidsparen hun wittebroods- weken kunnen vieren bij Huppel the Pub,

Deel 2: De goudsmid

Marleen Guthschmidt heeft een neus voor trends

Wat men nodig heeft is lef

> Ineke Bresser

Het Hofkwartier telt zeker elf goudsmiden. We be- zoeken Marleen Guthschmidt in haar eigen galerie.

‘Heb je een favoriete cliënt?’, vraag ik als ik de aangenaam ver- lichte galerie van Marleen Guthschmidt aan de Prinsestraat binnenkom. ‘Daar hoeft ik niet lang over na te denken,’ zegt Marleen. ‘Dat is de man of vrouw die hier al jaren komt. Dat zijn de mensen die blij zijn met hun aangekochte sieraad, keramiek of reparatie. Die vertrouwen hebben in wat wij hier ontwerpen en maken. Maar ook de nieuwe jonge mensen die voor het eerst iets kopen wat een ander niet heeft. Want dit werk heeft veel met emoties te maken. Als ontwerper word je betrokken bij feestjes én bij droefenis’.

Stel je voor, je erft een sieraad, je vindt het een beetje ouder- wets, Marleen en haar gezellen vinden een oplossing. Je wilt iemand ten huwelijk vragen, maar niet met zo’n gewone ring. Marleen verwerkt het door jou vertelde verhaal, symboliseert jouw wens in het sieraad. Wat dacht je van de oorbellen die een hanger worden, twee trouwringen van de weduwe, die tot een eenheid worden gevormd? ‘Dan zie ik wel een traantje, als zij het komt halen’, zegt Marleen.

Marleen is in Amsterdam geboren, in Den Haag getogen. Ze wist al heel vroeg dat ze edelsmid wilde worden. ‘Of tuinarchi- tect.’ Maar eerst werd ze lerares beeldende vorming, op een school in de Schilderswijk. Met veel plezier heeft ze dat 27 jaar gedaan. Rond haar dertigste begon het te kriebelen en volgde ze tekenlessen. Maar het metaallokaal op de academie rook zo lekker, daar wilde ze werken. En dat lukte. Zij vond een heel goede meester, het vak goudsmid is nog een gilde, en ze leerde het vak. Maar dat niet alleen. Marleen had altijd al het gevoel dat ze met kunstenaars wilde werken. Ze wilde het mooie en interessante en vaak ook vernieuwende werk van collega kun- stenaars laten zien en verkopen. Ze kocht het huis nummer 41 aan de Prinsestraat waar ze een galerie begon. ‘Je wil niet we- ten hoe het er hier uitzag, één grote puinzooi, waar nu Ontwerpwerk zit in dat prachtig opgeknapt gebouw, zat een garage en mijn nieuwe huis moest helemaal op de schop’.

Haar eerste tentoonstelling bevatte heel vooruitstrevend werk. Maar het was onverkoopbaar. Marleen heeft een neus voor trends, maar soms is het nog te vroeg. Wat maakt haar werk zo bijzonder en wat maakt dat zij het nog heel lang wil blijven doen? ‘Het verhaal erachter, het begeleiden van jonge ontwer- pers en ze zien groeien.’ Hier komen haar capaciteiten in les- geven goed van pas. ‘Bijna iedereen die ik heb opgeleid is voor zichzelf begonnen,’ zegt ze met enige trots.

Al gauw werd de ruimte op nummer 41 te krap. ‘Twee moeders en een kindervagen en het stond hier vol’. Gelukkig kon Marleen de ruimte naast haar erbij huren en Ontwerpwerk zorgde voor een bijzondere verbinding tussen de twee panden. Blijf op hetzelfde niveau, zei een inkoopster van de Bijenkorf ooit tegen haar. Sta achter je producten, anders kun je het niet verkopen. En dat is te zien. In de vitrines ligt prachtig werk van binnen- en buitenlandse kunstenaars.

Beneden in het atelier ruik ik de geur die Marleen vroeger ver- leidde tot het vak. Aan de muur hangt een vergeeld papier waarop geschreven staat: Wat men nodig heeft is lef. Dat is en blijft het motto van Marleen.

De Oude Molstraat

Eline van Urk Dam en Jeroen van Beek

Mooiste stukje stad, ook ’s avonds

een café als een Haags-lers volksdansje. Het café is van Eline van Urk Dam en Jeroen van Beek. Hij was leraar op de basisschool, zij werkte in de gehandicaptenzorg. Bijna vijf jaar geleden waagden ze de overstap. Een eigen café ‘in het mooiste stukje stad’. Ze doen alles samen, in een onderlinge af- spraak. ‘We hebben er plezier in. Het is zo’n gezellige buurt. Allemaal cafés bij elkaar, maar absoluut geen concurrenten. Elkaar afbreken bestaat hier niet. We versterken elkaar alleen maar. Iedereen heeft wel een specialiteit. Wij hebben 130 soorten whisky,

Joep Logjes

Lees verder op pagina 12 >

De Grote of Sint Jacobskerk was ooit het hart van de stad

Door haar centrale ligging wordt de Sint Jacobskerk van oudsher getypeerd als hart van de stad. Ze vindt haar oorsprong in de 14^e eeuw en werd gebouwd te midden van de gemeenschap waaruit Den Haag rond 1230 is ontstaan. De grenzen van deze gemeenschap werden onder meer bepaald door straten die we in het huidige Hofkwartier kennen als de Papestraat en Nobelstraat.

Aanvankelijk viel de Sint Jacobskerk onder de parochie van Monster en het abt van Middelburg, maar de opkomst van de hervorming en de Beeldenstorm in de zomer van 1566 brachten hier verandering in. De schade viel voor de Sint Jacobskerk nog mee. Na de verovering van Den Briel, op 1 april 1572, was de opmars van de Geuzen niet meer te stuiten en in ijltempo werden steden en dorpen op de Spanjaarden veroverd. Ook Den Haag werd onder de voet gelopen. Na een korte herovering van Den Haag door de Spanjaarden in 1574 werden ze voorgoed verdreven en kreeg het calvinisme spoedig de overhand. Begin januari 1575 kwam de Sint Jacobskerk in handen van de calvinisten en werden de katholieken verdreven door de protestanten.

De katholieken zochten naar schuilplaatsen om hun kerkdiensten in het geheim te kunnen vieren. Zij vonden hun onderkomen in 76 schuilkerkjes verdeeld over 31 straten in het oude centrum van Den Haag. Drie nog min of meer in gebruik of in tact gebleven kerken bevinden zich in het Hofkwartier. Dit zijn de schuilkerk van Sint Jacobus (1578/1579) gelegen op de begane grond achter Oude Molstraat 35, de zolderkerk van de H. H. Jacobus en Augustinus (1630) in de Juffrouw Idastraat

en, verscholen achter het huis Nobelstraat 1a t/m 1g, de barokke zolderkerk (1530).*

Rond 1800 kwam er een einde aan de schuilperiode voor de katholieken. De gelovigen van onder andere de schuilkerk in de Oude Molstraat verhuisten naar de kerk in de Parkstraat, die de naam Sint Jacobus de Meerderekerk draagt. De cirkel is rond, want de naam van de patroonheilige is gebleven.

Vandaag de dag is de Sint Jacobskerk, beter bekend als de Grote Kerk, zelfstandig en nog steeds eigendom van de Protestantse Gemeente. Om te kunnen voorzien in het onderhoud van dit monumentale erfgoed wordt de kerk echter al ruim 30 jaar beheerd en geëxploiteerd door de Stichting Grote Kerk Den Haag.

Op de website www.grotekerkdenhaag.nl leest u meer over de bezienswaardigheden en de geschiedenis die deze prachtige kerk rijk is. Met dank aan de heer Otto Chr. van Soldt voor zijn geweldige input voor dit artikel.

*** Een lijst van schuilplaatsen is bewaard gebleven: Memorie of lijste van de plaetsen, alwaer de catholijken in 's Hage hunne gods-dienst geoeffent hebben, ten tijden van [de] vervolginge, over de zestig, 70, 80, 90 jaren (=1660-1700?).**
Gevelsteen van de voormalige Schuilkerk van Sint Jacobus in de Oude Molstraat. (foto O.C. van Soldt)

Terug naar levendigheid tussen kerk en kwartier

> Peter Drijver

In de eerste editie van het Hofkwartier lasen we hoe verkeersdoorbraken in de 19e en 20e eeuw een barrière opwierpen tussen het Hofkwartier en Kortenbos. Eigenlijk is er aan de kant van de Grote Kerk ook zoiets gebeurd. Tegenwoordig staat de Grote of Sint Jacobskerk vrij in de open ruimte – als door een oceaanstomer is het Hofkwartier losgesneden van de Schoolstraat en omgeving. Toch is die situatie ook hier betrekkelijk nieuw. Ooit stond de kerk met haar voeten in de stad; er waren rondom allerlei aanbousels waar het stedelijk leven verder ging: kantoorpjes, cafés, bakkers... Denk maar aan de Sint Bavo in Haarlem of de Nieuwe Kerk in Amsterdam.

Eeuwenlang was het gebied rond het Stadhuis en de Grote Kerk steeds verder verdicht. Alle straten waren nauw en af en toe had je een klein pleintje: de Driehoekjes bij de broodbakkerij 'de Vette Hen', de Schoolstraat met de Visbanken, de driehoekige Riviervischmarkt naast de kerk en het pleintje voor 't Goude Hooft. Maar eind 19^e eeuw was uit Frankrijk de mode overgevaaid om kathedralen en kerken 'vrij' te zetten in de stad: alle aangebouwde winkels en kapellen eraf, plein eromheen en genieten van de eenzame pracht, zo luidde het devies. Een opvatting over de scheiding van kerk en dorp, van burgers en kerkelijke macht.

In 1907 kocht de gemeente de huisjes op die tegen de Hofkwartier-zijde van de kerk waren aangebouwd. Die huisjes waren toen nog niet zo oud, en architect Saraber had er een uniforme schermgevel omheen getrokken zodat de verschillen tussen de huisjes, zijkapellen, toegangsportalen en bergkotjes minder

opvielen. De gemeente ging, met steun van Provincie en Rijk, over tot sloop.

Het kerkbestuur had bedongen dat er bij de sloop van de huisjes een kleinere kosterswoning voor in de plaats mocht komen. Victor de Stuers – uitvinder van de Nederlandse Monumentenzorg – en zijn protegé, de architect Pierre Cuypers, waren hierover ontstemd omdat zij de kerk het liefst zonder aanbouwen zagen. Het wekte dan ook verbazing dat het Cuypers zelf was die de architect bleek te zijn van de woning met administratielokaal die al in 1910 tegen de kerk werd gebouwd, rechts van de toren op de Riviervischmarkt.

Toen de Grote Kerk eenmaal vrijgemaakt was viel het resultaat zó tegen dat men, mede door de teleurstellende resultaten bij de Hooglandse Kerk in Leiden, voortaan afzag van de sloop van aanbouwen en weer waardering kreeg voor de levendigheid en schilderachtigheid die ervan uitgaat. De afbraak van de aanbouwen van de Grote Kerk schiepen afstand tussen kerk en Hofkwartier. De latere sloop van het oude postkantoor ten behoeve van een veel groter nieuw complex (het huidige Hof ter Haghe) resulteerde in een nog grotere afstand omdat de ruimte om de kerk tot een parkeerplein werd verbreed.

Vanaf die tijd maken we ons zorgen over 'de entree van het Hofkwartier'. Misschien moeten we dat oplossen door de open ruimte weer in te nemen, door de buurtjes weer met elkaar te verbinden en door de Grote Kerk weer van argeloze, passende aanbouwen te voorzien...

Wijkagent Anne Zijlstra

Twitteren via Burgernet

Burgernet

Sinds drie maanden is ook in stadsdeel

Centrum het virtuele netwerk Burgernet

actief. Dit unieke samenwerkingsverband

tussen burgers, politie en gemeente is de

nieuwe, uitgebreidere versie van het vroegere

SMS-Alert. Burgernet is een virtueel, strate-

gisch samenwerkingsverband dat de veilig-

heid in de woon- en werkomgeving kan be-

vorderen. Het systeem is gebaseerd op het

verspreiden van informatie via het vaste-

en mobiele telefoonnetwerk. Wij vragen u om

deel te nemen aan Burgernet. Het netwerk

functioneert namelijk optimaal wanneer heel

veel burgers samenwerken.

Hoe werkt het?

Burgernet maakt gebruik van het telefonische

netwerk van bewoners en werknemers in een

bepaalde buurt. De centralist van de meld-

kamer van de politie start, na een melding

van bijvoorbeeld een inbraak of een straat-

roof, een Burgernetactie op. Aangesloten

Burgernetdeelnemers krijgen vervolgens

automatisch een ingesproken bericht via de

vaste - of de mobiele telefoon, of men ont-

vangt een email of tekstbericht per sms. Al

deze communicatiemogelijkheden hebben

hetzelfde verzoek: namelijk uit te kijken naar

een duidelijk omschreven persoon of een

voertuig dat betrokken is bij een gepleegde

inbraak of straatroof. Dat 'uitkijken' doet u

gewoon door alert te zijn op de genoemde

bijzondere kenmerken. U neemt dus deel

vanuit de plek waar u zich op dat moment

bevindt. Dat kan uw woning, uw werkplek of

het bankje bij

de tramhalte zijn. Als ú alert bent, dan bent u

direct behulpzaam bij de opsporing van

daders, een voertuig of een vermist kind.

Wilt u ook een actieve rol spelen bij de veilig-

heid van uw woon-, werk- en leefomgeving?

Meld u dan aan op www.burgernet.nl.

Sinds enige tijd is politiebureau Jan

Hendrikstraat actief op Twitter. Het twitter-

account wordt onder meer gevolgd door

bezoekers, bewoners, horecaondernemers en detailisten van de Haagse binnenstad. Het doel van het gebruik van Twitter door politie-bureau Jan Hendrikstraat is het informeren over behaalde resultaten van het politie-bureau, het verstrekken van preventie-adviezen, het oproepen van getuigen maar vooral het komen tot een laagdrempelige vorm van interactie met onze doelgroepen. Nog geen twitteraccount? Maak er ook één aan en volg ons: @PolJanHen.

Meld Misdaad Anoniem

Stichting M. draagt bij aan een veilige, betrouwbare en menswaardige samenleving. Zij doet dit met actieve steun van burgers, bedrijfsleven en overheid. Hierdoor neemt de maatschappelijke, sociale en economische schade door misdaad af. Stichting M. heeft als doel criminaliteit aan te pakken. De onafhankelijke stichting exploiteert een meldlijn waar mensen anoniem informatie kunnen geven over gesignaleerde misdrijven en het vermoeden daarvan. De anonimiteit van de melder is bij M. de hoofdzaak. Bel Stichting M. op 0800-7000.

Met ingang van 1 september 2011 zijn de openingstijden van alle politiebureaus gestandaardiseerd. Het politiebureau Jan Hendrikstraat is geopend van maandag tot en met zaterdag van 9.00 tot 22.00 uur en op zondag van 9.00 tot 18.00 uur. Heeft u vragen aan de wijkagent die in deze rubriek thuis-horen? Dan kunt u deze persoonlijk stellen: anne.zijlstra@haaglanden.politie.nl Het algemene nummer van de politie is 0900-8844.

13 t/m 17 december 2011: Dancing on the Edge festival

Arabische lente in Korzo

Sprookjes uit Duizend-en-één-nacht, de prachtige kleuren van de Sahara, geurige specerijen maar ook de bron van vele religies, olieraffinaderijen en de revolutionaire Arabische lente. Het Midden-Oosten balanceert op de rand van ontelbare tegenstellingen. Maar hoe zit het met de theater- en filmmakers uit deze regio, hoe ziet de wereld eruit door hun ogen? Je kunt het ze zelf komen vragen, want Korzo haalt samen met het Dancing on the Edge festival een aantal van hen voor het eerst naar het Hofkwartier!

Van 13 tot en met 17 december 2011, tijdens het Dancing on the Edge festival, wordt het Korzo theater omgetoverd tot de centrale plek voor eigentijdse podiumkunsten uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika. Dans, theater en muziek afkomstig uit landen als Iran, Marokko, Jordanië, Irak, Palestina, Israël, Egypte, Syrië en Libanon worden aangevuld met films, ontmoetingen met de makers, debatten en natuurlijk: lekker eten!

Geen rode loper in de Prinsestraat, maar wel echte Nederlandse premières; tijdens het festival komen er voorstellingen naar het Korzo theater die hier nog nooit eerder te zien zijn geweest. Zoals van Khalid BenGhrib, één van Marokko's bekendere choreografen. Hij is op de openingsavond te gast met The Smala

Ingezonden brief

In het Haags Historisch Museum nam ik de krant het Hofkwartier mee. Wat een mooie, duidelijke teksten, die zeer makkelijk leesbaar zijn en aangenaam overkomen. Het geeft inzicht in het kwartier en het moedigt aan er eens meer te komen. Met de Stichting Historisch Erfgoed (SHIE) maakte ik onlangs een wandeling door het Hofkwartier en werd op enkele markante punten attent gemaakt. Vorige zondag waren we bij podium X in Momfer de Mol, waar Alexander Franken een presentatie gaf, ook bijzonder. Daarvoor

B.B., een dansvoorstelling over het moderne (Westerse en Arabische) stadsleven. De geheel mannelijke cast kent achtergronden uiteenlopend van danser tot grafisch vormgever en zanger. Sommige mensen in Marokko noemen het een gezelschap 'van de duivel', maar BenGhrib wil alleen een beetje provoceren. Zijn voorstelling is dan ook soms humoristisch, soms absurd en soms een verrassende confrontatie.

Temperament en emotie, ook daar staat de Arabische wereld om bekend. Het is daarom niet vreemd, dat toen de Iraanse regisseuse Atefeh Tehrani besloot om Othello te bewerken, ze ervoor koos om zich puur te richten op de emotionele componenten in het verhaal; op de liefde van Othello voor Desdemona en de jaloezie van Iago die iedereen weet te manipuleren. Voor deze dansvoorstelling, die ontstond in haar woonkamer, kreeg ze de prijs voor beste regie tijdens het befaamde Fadjr Festival in Teheran.

En voor het eerst krijgt het Hofkwartier zijn eigen mini-bioscoop! In het Korzo theater wordt een van de zalen omgebouwd tot filmzaal. Syrische filmmakers komen er hun film Critical Syrian Cinema - Roots of Revolution? laten zien, waarin ze scherpe kritiek uiten op het regime.

waren wij in het Paleishotel, waar een zus van Louis Couperus heeft gewoond. Mijn echtgenote heeft vroeger op de kweekschool gezeten in de Oude Molstraat. Er moet ergens ook een hopenmuseum zijn geweest! Nogmaals, we hebben ervan genoten; in het museum pak ik nog even een paar kranten mee. Mijn vrouw heeft namelijk nog acht zussen!

Met vriendelijke groeten,
Wim P.M. van Wezel, Den Haag

Marie Guegan

Anja Loose, afscheid van een icoon

» Ruud Steegers

Bijna zeventig jaar. Zo lang is Loose gevestigd in de Papestraat. Eind december 2011 trekt Anja Loose-Brooymans (1933) de deur van haar winkel in antiek en kunstnijverheid definitief achter zich dicht. Ze vertelt: 'Ik ga het Hofkwartier wel missen. Het is een kleine, hechte gemeenschap. Net een dorp.' 'Mijn schoonouders hadden in de Aert van der Goestraat een kleinmodewinkel. Ze verkochten er onder meer dassen, slobkousen en hoeden. De winkel werd door de Duitse bezetter gevorderd in 1942 omdat deze in het gebied van de Atlantikwall stond. Als alternatief werd

mijn schoonouders het pand aan de Papestraat 3 aangeboden. Na de oorlog zijn ze langzaam aan begonnen met de verkoop van wat zij volkskunst noemden. Zoals aarde- en houtsnijwerk. Daarnaast ging mijn schoonvader naar de boekenmarkt om er oude boekjes in te kopen. Over topografie en de geschiedenis van Den Haag. Dat verkocht zo goed dat de textiel langzamerhand uit het assortiment verdween. Tot op dat moment kende ik Loose overigens nog niet. Dat gebeurde op een dag in 1955. Toen kwam mijn zwager thuis met een

Juliana kocht hier wel eens kleine kamelen voor haar man

kandelaar. Hij zei tegen mijn jongste zusje en mij: 'Gekocht in een leuk winkeltje in de Papestraat. Daar moeten jullie ook eens naartoe gaan'. Mijn zusje ging als eerste een kijkje nemen. En was ook enthousiast. Om een heel andere reden. 'Daar staat toch zo'n leuke man.

Laag Sammy, kijk omlaag Sammy...

Je hebt van die mensen die op ooghoogte leven. Mensen zoals ik, die alleen omlaag kijken om niet te struikelen over stoepjes. Etalages zie ik, en gezichten van voorbijgangers, maar gapers boven een drogist of een prachtige klokgevel gaan aan mij voorbij. Zo gebeurt het dat ik al wekenlang dagelijks voorbijloop aan dit onopgemerkte tafereeltje.

Tot mijn vriend zei: 'Mo, dit moet je even zien!', en mijn hart een sprongetje maakte. Heerlijk, dat er nog mensen zijn die de moeite nemen om de wereld op enkelhoogte een stukje

vrolijker te maken! Inmiddels heeft de roos een eigen klimoprekje gekregen en is nu ook op ooghoogte te spotten.

Mijn vraag aan jullie is: waar in het Hofkwartier is dit? En attendeer mij en alle andere etalagekijkers alsjeblieft op nog meer moois, want ik vergeet alweer omhoog en omlaag te kijken.

Monique Pouw, een onoplettende ondernemer in het Hofkwartier

» De Oude Molstraat

Fred Plug en Nicole Lo Sonkine

Sonkie van het eetcafé aan de overkant, zitten sinds drie jaar in de voormalige kroeg van Joep met het kleinste 'publieke geheim' van de straat: Le Café. Fred is een kok met een Franse neus en een Haagse smaak. Hij zette ooit Pastis aan het begin van de straat op, maar wilde het kleiner en intiemer. Een paar tafeltjes, een simpele kaart, een biertje en wijntje binnen en buiten en baas in eigen keuken. 'We doen het samen, met assistentie, vandaag helpt Lisa mee. Alles vers en van de eigen slager. Dus niet met de Franse slag, maar wel met

Liesbeth Backus

Bob heet hij. Je moet echt eens gaan kijken.' Dat deed ik. En ik kon niet anders doen dan mijn zusje gelijk geven. Ik ging dus vaker op bezoek. Heel gezellig. Bobs ouders werkten er toen ook nog. In de zomer van datzelfde jaar ging ik op vakantie naar Denemarken. Daar waren ze heel bedreven in origami; het vouwen van figuren van papier, vooral zwanen. Enfin, daar had ik er flink wat van ingeslagen. Terug in Nederland ging ik bij Bob langs om hierover te vertellen. 'Nou, laat die zwanen maar eens zien', zei hij. Ik vertelde dat hij dan maar beter bij mij kon langskomen. Ik woonde intussen op kamers. Van het een kwam het ander. In 1963 zijn we uiteindelijk getrouwd.

Na het overlijden van mijn schoonouders hielden mijn man en ik de winkel sinds 1987 draaiende. Bob kocht de prenten en boeken in. De inkoop van de kunstnijverheid deden we samen. Wat opviel in al die jaren? Ach, toen we hier begonnen waren we de enige winkel die kleine spulletjes verkocht. Mensen zagen Loose ook wel als een soort cadeauwinkel. Daar zitten er nu veel meer van. We kregen ook ooit nog eens hoog bezoek: prinses Juliana kwam hier weleens kijken. Dan kocht ze kleine kamelen en leeuwen voor haar man. Als ze afrekende zei ze altijd: 'Dat is toch zo moeilijk, met die munten'. Zo schattig. 'Mijn man is op 2 januari 2011 overleden. Vrij plotseling. Hij was herstellende van een heupoperatie. Al voor zijn overlijden hadden we bedacht om met de winkel te stoppen. Onlangs heb ik de winkel en het achterhuis verkocht aan iemand die de Papestraat wil verbeteren. Nee, zijn naam noem ik niet. Ik hoop snel de koop van een huis in Amstelveen af te ronden. Dan woon ik dicht bij een van mijn zonen. Ik verheug me op de verhuizing. Als herinnering neem ik wel een oude houten klok mee. Die staat al langer in de winkel dan ik. Ik zal het Hofkwartier wel missen. Het contact is met iedereen altijd goed geweest. Het is een kleine, hechte gemeenschap. Net een dorp'.

kijk maar'. Inderdaad, er staat een glimmend malt-bataljon in het gelid boven de bar. Buurman Joep Logjes van Momfer de Mol is een middelpunt van zijn eigen stamcafé en van de buurt. Altijd bezig om er nog meer een gezellig kwartier van te maken. Hij heeft dan ook een wens voor het nieuwe jaar: 'In 2012 moeten we met z'n allen tegen de stroom in gaan. Niet negatief, maar positief de toekomst tegemoet. Samen sta je sterk, ook en juist in het Hofkwartier. Juist in deze tijd. Kijk maar om je heen. Je ziet dat het werkt!' Vlak naast hem komen

La Douce France in de Oude Mol

DRINKLAND

Prinsestraat 57
2513 CB Den Haag
Tel.: 070-3642925
zondag geopend
van 13.00uur-17.30uur

Met ruim 1400 artikelen biedt Slijterij en Wijnhandel **DRINKLAND** u één van de grootste drankcollecties van Nederland. **DRINKLAND** staat met name bekend om zijn ruime keuze aan wijnen van zeldzame kwaliteit. Van een uitgebreid pakket Spaanse wijnen, tot een bijzondere selectie Franse Grand Crus de Bordeaux. Door de **eigen import** van over de hele wereld, is deze slijterij in staat een **vaste lage prijs** te hanteren. Het assortiment gedistilleerd bestaat uit zowel Hollands- als buitenlands gedistilleerd, waaronder o.a. whisky's (>160 single malts), rum (>70) en wodka (>40), Armagnac en Calvados. Voorts vindt u bij ons een grote selectie likeuren, binnen- en buitenlandse bieren, frisdranken, vruchtensappen en water.

HOFKWARTIERAANBIEDING

Rouge Hospice de Beaune 2009
Savigny-les-Beaune Premier Cru 2009 Cuvée Fouquerand €39,50

Blanc Hospice de Beaune 2009
Saint Romain Cuvée Joseph Menault €39,50

Rioja Vina Albina Gran Reserva 1998
bij inlevering van deze coupon €29,95

€10,00 HOFKWARTIERKORTING!

Niks Geteisem!
Het wonderbaarlijke verhaal van De Mussen

HET HAAGSE GEVOEL
Van Tien tot Twintig

Over mensen en zaken in het Hofkwartier

Mannen van water en vuur

BINNENHOFEET BUITEN

Uitgeverij De Nieuwe Haagsche

• De Oude Molstraat • • • • •

• Margot Drost en Corinne van Buuren • • • • •

je hier binnenkomt. Het is hier alle dagen feest. En als er op straat al eens iets on-aardigs gebeurt, bijvoorbeeld een tas gepikt, gaat iedereen erachteraan. Het moet hier toch alle dagen feest zijn. Als op een langgerekt dorpsplein'. Tegen haar proef-lokaal aan in de straat zit Atelier de Pleijsterplaats. Als er ooit een nieuwe Rembrandt of Karel Appel geboren wordt, dan is het daar wel. Altijd kun je groepen mensen bij en naast elkaar zien schilderen, staand aan lange werktafels, ernstig en vrolijk, aangevuurd en gestimuleerd door

Margot Drost en Corinne van Buuren. Twee vriendinnen die samen in 1988 zijn begonnen 'met één zak gips en een lening van tweeduizend gulden van een vader'. Ze geven schilderworkshops, organiseren bedrijfsuitjes en noem maar op in de inmiddels drie etages van hun eigen huis. En ze toeren door stad en land met hun workshops en creatieve puzzeltochten. 'Het is een heerlijke buurt hier. Alleen die overlast van fietsen. Daar mag wel eens iets aan worden gedaan'. Aan de overkant komt Sinan Uckun met zijn centimeter om zijn

De bakker van de hoek, die heeft vannacht geblazen

Dit kinderliedje is voor de familie Van Houdt 150 jaar werkelijkheid geweest. In het pand Oude Molstraat 38 zat al vanaf het begin van de 19^e eeuw een bakkersbedrijf.

De bakkerij bevond zich eerst in de kelder. Hier werden door een luik naast de winkeldeur, waarachter zich een trap naar beneden bevond, de bloem en later ook de kolen naar binnen gebracht. Op een gegeven moment, waarschijnlijk om veiligheidsredenen, werd de oven naar de begane grond verplaatst. Het 'Bakkertje' van nu steunt op een lange traditie. Vier generaties Van Houdt hebben dat edele ambacht op deze plek volgehouden en twee oorlogen en een broodoorlog overleefd. Er was heel lang geen sprake van luxe zoals heden ten dage. Wel heeft oma al de kiem gelegd voor de belegde broodjes. Een warm puntje of kadetje werd doorgesneden en van een goede kluit roomboter voorzien en dat voor 5 cent. Dan haalde de klant bij de slager er een half ons vlees of kaas bij. Ook het broodassortiment was beperkt. Maar vlechten, Franse knippen, de galletjes (harde broodjes met een strengeltje) en de kadettes zijn nergens meer te vinden. Noch dubbel gebakken brood of raspbroodjes.

De Van Houdtens waren een grote bakkersfamilie. Ook in de Nieuwe Molstraat, de Mezenlaan, in Rijswijk en in Voorburg zat de familie in het bakkersvak maar in de zeventiger jaren verdwenen ze zo successievelijk allemaal. Onze vader, Jacques W.D. van Houdt heeft het 't langst volgehouden. Helaas is hij anderhalve maand voor zijn zesenzestigste verjaardag na een ziekbed van een half jaar overleden. De opvolgers, geen familie, bakten in Voorburg en zo was hij dus de laatste 'warme bakker'. Dat is ook geboekstaafd in het boek: Pleisteren en pierewaaien (blz. 100-101) dat werd samengesteld door J. M. Galjaard.

Wij kunnen heel nostalgisch worden als we de geur van vers brood ruiken. In de winter kwamen daar andere geuren bij. Dat begon met de speculaas in november. Er werd kleine speculaas gemaakt maar ook de grote poppen: de vrijers en gevulde speculaas. Na 6 december werd het tijd voor de eerste stollen gevolgd door de kerststaven en kransen. Rond kerst werd de hele familie, inclusief die van moeder uit

• De Oude Molstraat • • • • •

hals naar buiten. Een jonge kleermaker uit Turkije, opgegroeid in Amsterdam en al bijna tien jaar in deze hoekwinkel. 'We waren met zeven jongens en een meisje thuis. Ik ben de jongste en enige kleermaker, al mijn broers zitten in het transport. Ik wilde het al worden op de basisschool. Ik heb het vak geleerd bij oudere kleermakers. Het is mooi werk, mensen zijn altijd blij met een nieuw jasje. Zeker als het goed past. Dat snapt u wel'. Schuin tegenover zit sinds enige tijd de nieuwe schoenenzaak Blackstone House. En daar tegenover een grote nieuwe

• Sinan Uckun • • • • •

geworden doordat er een groot blad op gemonteerd was. In de jaren zestig is de oude stenen met hout en kolen gestookte oven door een elektrische gasoven met stenen vloer vervangen maar verder dan een uitrolmachine is er nooit gemechaniseerd. Zoals de bakkerij het terrein van vader was, zo was de winkel dat van moeder. Er waren klanten die ons de 'Duitse' bakker noemden omdat ze dachten dat moeder Duits was maar ze kwam gewoon uit de Achterhoek. Ze was streng maar rechtvaardig. Als het druk was bleef ze ijzig kalm en overzag het strijdtoneel. Omdat zij twaalf jaar ouder was dan vader en er toen nog vanuit gegaan werd dat de man 65 jaar moest zijn om pensioen te krijgen voor beiden, moest zij wel doorgaan, wat overigens haar lust en leven was, en zo stond ze tot haar 78^e achter diezelfde toonbank. Met al die bijzondere broodjes en die heerlijke appeltaart naar recept van opa. Dat zijn de dingen die voorbij zijn gegaan.

Annelies Flinterman-van Houdt
Lonneke Hillenaar-van Houdt

• Margreet Lorenzo • • • • •

• Margreet Lorenzo • • • • •

kapperszaak met de ongewone naam Gould, iets tussen goud en gold in, zo te zien aan de grote ronde lampen boven de kaptafels. Juan en Margreet Lorenzo zijn de eigenaars van een bijzondere aanwinst van wat zij het 'kapperswalhalla' noemen. 'Het maakt eigenlijk niet uit hoeveel kappers er hier zijn. Als de kwaliteit maar voorop staat. Dan vul je elkaar aan in dit bijzondere stukje van Den Haag. Ieder in zijn eigen stijl. Wij ook. Want iedereen wil er toch mooi uitzien?' In een al lang te huur staande ruimte naast Gould hebben

Een coach in uw eigen Hofkwartier

Personal coaching • Coaching on the job • Begeleiding en advies
www.ib-coaching.nl

Bel voor een vrijblijvend gesprek
M 06 51 07 39 52

Ineke Bresser | IBCoaching | Molenstraat 15 | 2513 BH Den Haag

vraag & aanbod

IK WIL UW GOUD en zilver

U ontvangt direct de hoogste contantprijs voor sieraden: armbanden, kettingen, ringen enzovoort, heel of kapot. Goudbaren in elk gewicht, tandengoud, gouden munten: krugerrand, gouden 10tje, mapleleaf, 20 dollar stuk.

Zilveren munten, gulden tot 1967, rijksdaalder tot 1966, zilveren 10tje, zilverbaren in elk gewicht, bestek, serviezen, diamant.

Horloges: Rolex, Cartier, Breitling, Omega, Patek, Panerai, Jaeger-LeCoultre, IWC, Blancpain, Audemars.

ZOEK UW ZILVER
€800,- p/kg

€40,- per gram basis fijnoud.

Potma Edelmetaal

Papestraat 28 - Den Haag, Tel. 070 - 363 66 66
di. t/m za. 11.00 - 17.00 uur

www.potma-edelmetaal.nl Al 25 jaar een vertrouwd adres.

Duister Den Haag

Het is zondagavond acht uur. Een mistige schemering hangt over de Oude Molstraat. Er gaat een lantaarnpaal aan. Het is knisperend koud. De gids trekt haar wollen donkere cape wat dichtër om zich heen. De mensen om haar heen bewegen een beetje zenuwachtig heen en weer. Iedereen loopt mee op eigen risico, vertelt ze. ‘Het kan zijn dat er tijdens deze wandeling dingen gebeuren, onverklaarbare dingen, wees niet bang om het te zeggen als je je ongemakkelijk voelt. Iedereen klaar? Dan gaan we op pad: welkom bij Duister Den Haag’.

Het Hofkwartier is een van de oudste wijken van Den Haag. Sommige straatjes waren vroeger zandpaden, zoals je nog steeds kunt zien aan de manier waarop ze kronkelen. Ook veel van de straatnamen waren voor de hand liggend. Zo dankt de Oude Molstraat zijn naam aan een herberg en de Papestraat aan het feit dat er waarschijnlijk vroeger een priester (‘paap’) woonde.

In een wijk met zo’n lange geschiedenis zijn er natuurlijk ook veel dingen gebeurd die het daglicht niet konden verdragen. Zo waren daar de beroemde gebroeders De Witt. Beschuldigd van hoogverraad werden zij door een woedende menigte uit hun cellen in de Gevangenpoort gesleept en op de Plaats afgeslacht. De tong en vinger van de gebroeders De Witt zijn nu te vinden in het Haags Historisch Museum.

Andere donkere geschiedenisfeiten zijn wat minder bekend. Zo ligt er een kind naast (of in) de Hofvijver begraven, wijzend naar zijn moordenaar. Is Haagse Jantje helemaal niet zo’n vrolijk ventje als het kinderliedje doet vermoeden. En wordt er soms, zelfs in onze eeuw, nog steeds midden in de nacht bij

woningen aan de Oude Molstraat aangeklopt zonder dat er iemand voor de deur staat.

Duister Den Haag is een historische stadswandeling langs de meest spannende en bloedrijke plekken uit de geschiedenis van de Hofstad. Een wandeling die haar begin- en eindpunt heeft in het Hofkwartier. ‘Het is een bijzondere plek, de buurt is al zo oud en er is hier zo veel gebeurd. Je voelt het overal’, vertelt initiatiefneemster Saskia van der Togt. ‘Daarom was het voor ons ook niet ver zoeken naar duistere verhalen. Die liggen hier bijna gewoon op straat’. Ze lacht. ‘Of juist onder de straat, in de ondergrondse gangen die door het grootste deel van het Hofkwartier lopen. Weer zo’n Hofkwartier geheim wat niet iedereen weet’. Duister Den Haag kent twee soorten wandelingen. De lange wandeling duurt twee uur en gaat via het Hofkwartier en het Centrum naar het Huygenspark en weer terug. Van deze wandeling is ook een licht versie die een uur duurt. De wandelingen starten zondagavond om 20:00 uur vanuit café Huppel the Pub in de Oude Molstraat, waar we eerst een Duister drankje drinken. De precieze data en meer informatie zijn te vinden op: www.duisterdenhaag.com

De bronnen van een Nigeriaanse prins

‘Schilderen was voor mij net als leren praten’

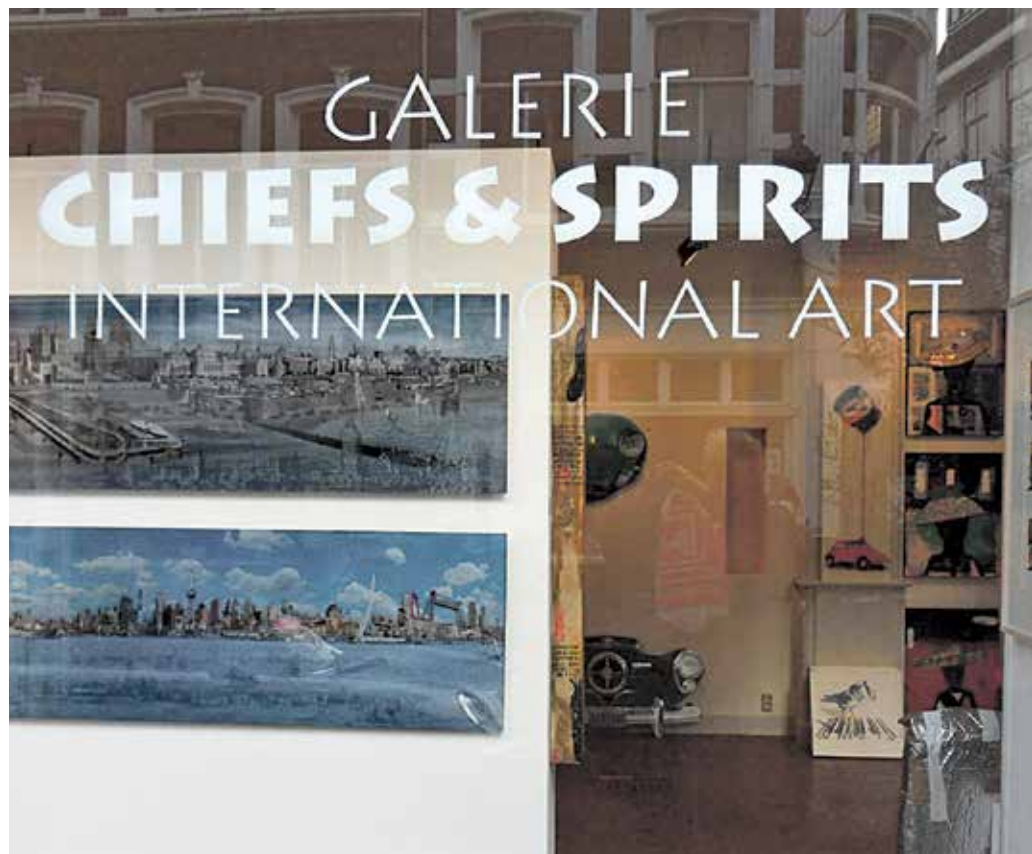
Hij werkt al jaren in zijn galerie in de Prinsestraat en aan zijn schilderijen is altijd te zien waar hij vandaan komt. Alsof hij zijn land van herkomst in zich meedraagt, zijn herinneringen, zijn jeugd, de mensen en goden en de natuur van zijn vaderland Nigeria.

> Jan Paul Bresser

Toyin Loye heet hij en hij is in 1959 geboren in Ijebu Jesa, in een vermaarde streek van Nigeria waar al eeuwen de Yaruba gemeenschap woont, met een hoogontwikkelde Afrikaanse beschaving. Een uitgestrekt land van vorstendommen.

‘Ik ben een prins’, zegt hij lachend, het is

niet voor niets dat zijn internationale galerie Chiefs & Spirits in de Prinsestraat is. Hij stamt uit een geslacht van vorsten, maar je mag zijn voorouders van hem ook Chiefs noemen, voorlopers, aanvoerders, wegbereiders. ‘In mijn jeugd werd ik omringd door tradities en voorvaderen.

In een cultuur van mensen en goden. Vandaar Spirits. Creatieve geesten. Chiefs & Spirits zijn mijn inspiratiebronnen. Ze komen uit mijzelf en al lang overal vandaan. Kijk maar om je heen’.

Hij wijst trots op een bloemlezing van andere kunst om hem heen, de Nigeriaan die al 18

jaar zijn galerie heeft en al bijna een halve eeuw schildert. ‘Tekenen en schilderen was voor mij zo iets als leren lopen en praten en schrijven. Het kwam vanzelf. Het hoort bij mijn natuur. Het komt nog steeds van binnen uit’.

‘Zoals ik in mijn jeugd in Ijebu Jesa altijd iedereen om mij heen bezig zag, dichters en schilders. beeldhouwers en muzikmakers, zo heb ik dat nu nog steeds. Mijn galerie is mijn dorpsplein van internationale beeldende kunstenaars. Ze komen uit Afrika, Azië, Noord- en Zuid-Amerika, Europa. Ik leg een brug tussen talenten en continenten. Artiesten zonder grenzen, noem ik hen wel eens. Kunst is grenzeloos, talent ook.’

Dat is in wisselende tentoonstellingen hier in Den Haag en elders onder zijn vleugels te zien. Met in zijn galerie in de Prinsestraat natuurlijk veel nieuw eigen werk. Achter de expositieruimte is zijn atelier. Daar werkt hij, daar hangen en staan zijn schilderijen en beeldhouwwerken, op ezels en aan de hoge muren. Op de vraag of zijn inspiratiebron nog steeds ook zijn stroom naar huis is, zegt Toyin Loye: ‘Vanzelfsprekend’.

‘Ik ben en blijf een Yoruba. Mijn schilderijen zitten vol met symbolen en tekens en betekenissen. Ze staan voor wie ik ben gebleven, tussen Nigeriaanse kinderen, met vogels tussen aarde en hemel. Maskers, gezichten. Kijk, dat is een kameleon, die komt vaker voor in mijn werk. Voor ons is hij een bringer van gezondheid. Hij kan van kleur verschieten. Mijn schilderijen veranderen bij iedere stemming ook vanzelf van kleur’.

Op een klein schilderij in de hoek van zijn atelier zweeft een lachend gezicht met een rond petje op. Daarop heeft de schilder geschreven: Life = Funny. Toyin lacht mee: ‘Zo is het’.

> De Oude Molstraat

• Marcel Gordijn •

specialist in trouwringen. ‘Ja, ik heb ook veel jonge aanstaande bruiden over de vloer, samen met hun toekomstige echtgenoot. Ze zijn altijd opgewekt en hebben bijzondere wensen. Een trouwring is voor het leven. Dus ze zijn voor maker en dragers van grote waarde’. Twee kleine winkels daarnaast zijn bijna twee verschillende werelden. Een onvervalste bakker uit de Wagenstraat naast een dandykapper uit Moskou. In de ene zwaait de vader van George Walta van ‘t Hof van Eten de scepter of liever het smeermes over Klink’s

• Vader Arnold Walta •

• Tweehonderd broodjes voor de SP •

• De Oude Molstraat

• Linda van der Willige en Letty Visser •

• De tweeling van Lapsang •

bijzondere brillen

EYE
+ D -

www.eye-d.info

den haag
prinsestraat 69
2513 cb den haag
070 3607710
mail@eye-d.info

voorburg
van schagenstraat 11
2271 cv voorburg
070 3863303
cu@eye-d.info

Tavasszy
advocatenkantoor

Tavasszy

Specialist arbeidsrecht, juridisch partner MKB.
Laat u vrijblijvend informeren.

International Office Centre, Molenstraat 15, 2513 BH Den Haag
T 070 361 17 17, E info@tavasszy.nl, W www.tavasszy.nl

twins

MEER DAN 20 JAAR VAKKENNIS
IN KLEDINGREPARATIES EN
MODELVERANDERINGEN VAN
DAMES- EN HERENKLEDING

Molenstraat 18A
T 070 36 37 099
twinskledingreparatie.nl

• De Oude Molstraat •

Broodjes op Bestelling. Door heel de stad. En met plezier. Arnold Walta heeft tijdens deze wandeling hulp van zijn broer Gerard en van medewerkers Ella Brand en Hans Draaijer. Ze beleggen en verzorgen dan ook tweehonderd broodjes voor de SP. In papieren zakjes, met de tekst er op 'Ik laat me de kaas niet...'. Voor de eerste honger bij een demonstratie. 'Alles vers van het mes en onbespoten. Voor iedereen en alle partijen. We maken geen onderscheid. De broodjes ook niet', zegt Arnold. 'Het zijn toch net Van Goghjes', en wijst op een

• Dmitry Romanoff met hondje •

bollenveld broodjes kaas. Zijn Russische buurman Dmitry Romanoff is een elegante eenmanscoiffeur. Met een onafscheidelijk hondje. Hij verzorgt vooral het haar van dames en noemt zichzelf een 'kleuren-specialist'. 'Ik geeft haar weer een mooi volume. Ze houden niet van dun haar'. Hij heeft maar één woord voor de Oude Molstraat: 'Het is hier cool, hè'. Als de Oude Molstraat voor een keer als een bijzondere passage zou worden aangekleed, zou Kai Wha Ho dat kunnen. De winkel met haar naam aan het einde van de Oude

• Kai Wha Ho •

‘Wat een zaligheid hier in De Pijpela!

» Wendy Hendriksen

Uw societyscribent en plaatjesmaker staan nog buiten in de rij en krijgen al een consumptiebonnetje in de handen gedrukt. ‘We zijn al bijna door de bonnen heen’, horen we smiespelen. ‘t Wordt drukker dan verwacht’.

In de garderobe is het dringen, ook hier verwisselen papiertjes van eigenaar en dat vergt tijd. Wanneer we uiteindelijk de drempel van de nachtkroeg De Pijpela over stappen, roept een dame: ‘Wat een zaligheid! Het ziet er nog net zo uit als vroeger, in de jaren zeventig was ik hier ieder weekend!’ We draaien ons om, verificatie van de leeftijd van de spreekster blijkt echter onmogelijk in de stikdonkere ambiance.

We zijn in deze voormalige kunstenaarssociëteit in afwachting van alweer een boekpresentatie vol weemoed. Afgelopen weken werden we al bij het contemplatieve Het Verdriet van Eline, het historische Graven rond het Binnenhof en het hedendaagse maar niet minder legendarische Onze Stad Den Haag onthaald, vandaag zullen we een toast uitbrengen op verhalen van vroeger in het boek Over mensen en zaken in het Hofkwartier. Dit soort schrijfsels over mensen en dingen die voorbij gaan trekken een geheel eigen publiek. Dat is pas goed zichtbaar zodra de disco-lampen aangaan en op de maat van James Bond’s filmhit Goldfinger hun mini-lichtvlekjes reflecteren. Om ons heen staan mannen en vrouwen die voornamelijk grijs en geruit door het leven gaan, in de hand een vermetel glas ijskoude tonic.

Naast kunstenaars, politici, acteurs, muzikanten en journalisten blijkt ook de veelzijdige Herman Brood hier kind aan huis te zijn geweest, in De Pijpela. Hij betaalde zijn barrekening met prenten. Ja, hij tekende wat af, in het duister van de ontspanning. De kunstwerkjes hangen boven de deur die naar de nooduitgang en de ‘beste kamer’ leidt. Een van de aanwezigen wijst onze fotograaf op het feit dat zich achter die deur een behoorlijk steile trap bevindt. ‘Ben ik vroeger vaak bijna vanaf gedonderd’, bast hij, ‘naar boven, dat lukte nog wel. Maar terug, naar beneden...’ Hij probeert er ondeugend bij te kijken. Of er werkelijk iets onthutsends gebeurde bij het zo enerverende traplopen komen we niet te weten. Net zo min krijgen we antwoord op onze vraag of deze besnorde man in zijn tijd puntlaarzen droeg en een Puch bezat danwel meer een Clarks met Kreidler nozem was. Juist op dit potentieel zo boeiende moment begint de boekpresentatie.

‘Ik ben Joost, kunt u mij allemaal horen, ook achterin?’ Dat is in de buurt van de bar zeker niet het geval, en dat houden we maar even zo. Wapperend met een dik rood kasboek waarin werd ‘opgeschreven’ kijkt hij de toehoorders na op eventuele wanbetalers van weleer. Joost was kruidenier in de Nobelstraat, moet je weten. En niet alleen was hij de kleinste, met slechts vijftientwintig vierkante meter winkelruimte, hij was ook nog eens de laatste. Tweëntwintig jaar lang was hij de spil van de wijk, de praatpaal, de kroeg met kaakjes en karnemelk en sociaal vang-net tegelijk.

‘De tijd heeft hier stil gestaan’, zegt uitgever Jan van De Nieuwe Haagsche, daarmee voor een kort moment het woord overnemend. Koos en Ton, de makers van het omvangrijke boekwerk, hebben bijna vergeten ondernemers en bewoners van het Hofkwartier geïnterviewd. Zo hebben ze onder meer met de Broeders van Sint Jan, de dame van La Casa del Habano, Peer Dellen, Gabriella Dal Zotto, beiaardier Heleen van Weel en Rob Piepers gesproken.

• De Oude Molstraat •

Molstraat, hangt vol met ontwerpen voor gordijnen, behang, lampen. Ze studeerde bouwkunde in Delft, is ontwerper, maakt interieurs en richt huizen in. Van oorsprong komt Kai Wha uit China, maar zij is Haags, heeft inmiddels ook een IndoFrance restaurant om de hoek en heeft een mooie uitspraak aan het eind van deze wandeling: ‘Het Hofkwartier gaat meer bij de stad horen, zonder dat het zijn identiteit kwijt raakt. En stiekem denk ik daarbij: Den Haag krijgt zijn oude centrum weer terug’. Als de wandelaar van deze krant

Als uit een schilderij

Van links naar rechts, boven naar beneden: 1 Levert het schrijven van zo'n boek nou nog wat op? 2 Geschreven door zowel links- als rechtshandige lezers. 3 Brood was here. 4 Joost en het rode boekje. 5 Werkoverleg. 6 Een boek met een boodschap. 7 Buurtbespreking. Of weer werkoverleg? 8 De consumptiebonnen hangen voor het oprapen.

Jan sluit zijn betoog af, lange verhalen worden kort gemaakt en Antoinette Visser krijgt het eerste exemplaar overhandigd. Ze vertelt aandoenlijk over het feit dat ze onlangs oma is geworden, daarmee refererend aan de barman Menno die slechts luttele uren geleden vader van een dochter werd. Saamhorigheid alom in deze kroeg waar iedereen elkaar, of anders wel iemand met een kleinkind kent. Het wordt nog heel gezellig, voor ons het teken om op te stappen.

Op weg naar buiten pakken we een boek mee. ‘Wat een kloek boek veur zo'n piepklein Hof Quartier’, mompelt ik tegen de fotograaf. ‘Er wonen grootse mensen’, is de repliek. Bij de deur merken we dat ons garderobebonnetje per ongeluk is ingewisseld bij de bar. We ruilen een consumptiebon voor een jas. Een tikeltje in de war verlaten we de nachtkroeg. En het is pas zeven uur.

COLOFON • Het Hofkwartier nr 2 • December 2011 • Oplage 7.500
• Redactie Guus Boudestein, Jan Paul Bresser, Ineke Bresser, Peter Drijver, Maaik van Eijk, Marleen Guthschmidt, Rita van Hasselt, Wendy Hendriksen, Valentijn van Koppen-hagen, Ruud Steegers. • Vormgeving Ontwerpwerk, Den Haag • Drukkerij Dijkman Offset, Dieren • Bijdragen Deze krant is mede mogelijk gemaakt door een bijdrage van 'Plan van Aanpak Hofkwartier' en van de Bewonersvereniging Hofkwartier • Met dank aan iedereen die heeft meegewerkt aan deze krant • Redactie-adres Juffrouw Idastraat 15, 2513 BE Den Haag, ritavanhasselt@hotmail.com • Verspreiding Deze krant wordt kosteloos verspreid via alle hotels, bewoners, ondernemers, het Korzo Theater, restaurants en café's van het Hofkwartier en de Grote Kerk, VVV en de Ooievaart • Copyright Er rust copyright op tekst en beeld

Column

Twee bolletjes voor Hare majesteit

We hebben ook op het Noordeinde een mooie nazomer gehad. Majesteit zit wel eens met een oranje plaid over haar schoot op haar verscholen terras van haar paleis en geniet van het strijklucht van de namiddagzon op haar koninklijke wangen. Zij ziet dan tussen de oude bomen in haar achtertuin de spelende kinderen en de wandelaars en de enkele jonge muzikant die omringd door vrienden in het gras zit en zachtjes liedjes zingt.

Niemand ziet haar en niemand weet dus hoe ze in haar kopje thee voorzichtig een koekje doopt, heel even, en het dan met een kleine glunder opeet. Zij deed dat al als kind en kan het sindsdien niet laten. Behalve als ze aanzit aan een High Tea. Dan beheerst zij zich. En ik weet het als oude hofnar: zich beheersen kan majesteit als geen ander.

Ik kom op haar middagverpozing, omdat zij eind oktober niet van haar stoute zomergewoonte – ja, zo noemt ze dat! – afweek en mij om een ijsje vroeg. Van Florencia. Ik doe de kleine koude boodschap een keer per week. Op maandag, want dan zijn er geen galadiners.

Dat komt goed uit, want er is ook een andere reden waarom ik – helemaal incognito – op maandag naar Florencia wegsniëk. Meestal rond drie uur, omdat mijn broer daar dan zit op het muurtje tussen de duiven en andere aardige vogels. Die met net zo’n mopsneus als ik, is Johan. Hij moet doen alsof ik een verdwaalde Haagse mijnheer ben, die wegens een chronische verkoudheid een wollen muts tot over zijn oren draagt en een zonnebril als die van wijlen prins Bernhard. Want we mogen elkaar niet kennen.

Johan is de zwervende tak in mijn familie en kijkt ook naar mij uit omdat ik hem altijd trakteer op drie broodjes ei met mayo. Veel zegt hij niet, maar in de glinster van zijn ogen herken ik altijd mijn moeder. Hij is gelukkig met niets. Of bijna niets. Hij heeft ergens een opvangbed, af en toe nieuwe oude schoenen en geniet net als de koningin van het herfstzonnetje. En zijn broodjes ei natuurlijk.

Hij smakt ze naar binnen, voordat de aanvliegende duiven een kruimel te pakken hebben. En altijd is het daarna dankjewel. En fluistert hij: ‘Hoe gaat het met majesteit? Kan zij het nog wel aan? En heb je het een beetje naar je zin, als hofnar. Valt er nog wat te lachen? Ik zou niet met je willen ruilen, broertje’.

Met de mayo nog in zijn pluizige baard geeft hij me vliegensvlug – dus bijna ongezien – een onhandige knuffel. Vaste prik. Dag jongen, fluistert hij zachtjes. En dan haal ik binnen een ijssie en een ijsje. Twee bolletjes op een hoorntje, maakt niet uit wat, voor Johan.

En twee voor mij. Vanille en aardbeien. In een bekertje graag. Het is altijd hetzelfde. Vanille en aardbeien. Sinds haar zesde. Twee bolletjes voor hare majesteit.

De vaste vogels van Florencia snappen nooit waarom die rare snuiter altijd op een draffe met zijn ijsco de benen neemt.

DE HOFNAR

Deel 2: Ratu XX Raja

Het geheim van Bas

> Guus Boudestein

Voor het eerste nummer van deze krant het Hofkwartier lunchten Wendy en ik bij Prinse & Co. Horas, de eigenaar adviseerde ons de volgende keer naar Ratu XX Raja te gaan. Bas Winkler is de eigenaar van Ratu XX Raja, even verderop in de Prinsestraat. De site belooft veel: ‘de Franse manier van koken vertalen wij met Indonesische geuren en spijzen naar nooit eerder geproefde Indo-Franse smaken’. De afspraak kostte wat meer tijd. Wendy was druk, en we hadden besloten deze ervaring met z’n vieren te delen dus ook Paul en Paula gingen mee. Dinsdag 23 november was het zo ver. De Prinsestraat was al donker en guur, het interieur warm en huiselijk. Ik was de eerste die binnenkwam. Kai Wah Ho, de ega van Bas, is niet alleen een warme gastvrouw maar ook verantwoordelijk voor de smaakvolle inrichting. Bas is in de keuken al hard aan het werk. Even later komen Paula, Wendy en Paul. Kai Wah schenkt een glaasje koude rode bubbels uit Australië van het huis. De kroepoekjes en deegstokjes, smaakten uitstekend. Ook de amuse, een gegrild kommerschijfje met een dakje van makreel in een crème van tamarinde belooft veel goeds.

Al snel bleek Kai Wah ook uitstekend op de hoogte van de wijnen en de specerijen van het eten. De tas van Wendy kreeg een klein zilveren tafeltje. Volgens oud gebruik mogen tassen niet op de grond staan, dan stroomt het geld eruit.

Recept: Mandarijnentaartje

Bodem taartje: 100 gr boter, 90 gr suiker, ½ theelepel zout, 1 hele dooier gegaard, 1,5 dooier, 1 / 2 eetlepel water, 200 gr bloem, 4 gr kruidnagel vermalen en gezeefd

Taartvulling: 150 gr mandarijnsap, 3 dooiers, 30 gr suiker

Basissiroop: 150 gr suiker, 225 gr water

Kencur, geelwortel, mandarijnschil gekonfijt: 30 gr kencur, 30 gr geelwortel, 30 gr mandarijnschil

Yoghurtcrème: 0,5 liter yoghurt uithangen in kaasdoek 3 uur

Chocoladeijs: 230 gr melk, 150 gr palmsuiker, 45 gr glucose (of 30 gr suiker), 50 gr 66 % chocolade, 40 gr cacao, 150 gr crème fraîche

Voor de bodem: Pocheer 1 dooier langzaam gaar. Laat afkoelen en wrijf door een zeef. Zeef de bloem over de koude boter, voeg het zout en de suiker toe, en kneed door tot een korrelige massa. Voeg het water, het kruidnagelpoeder, de gegaarde en ongegaarde dooier toe en kneed door. Laat minimaal 30 minuten rusten in de koelkast. Rol het deeg uit, steek er cirkels van 10 cm uit, en plaats ze in ingevette taartvormpjes van 7 cm. Prik de bodem in met een vork, en plaats de vormpjes andermaal voor minimaal 30 minuten in de koelkast. Bak de vormpjes ‘blind’ gedurende 8 minuten op 150 graden.

Voor de vulling: Meng het mandarijnsap met de suiker tot het opgelost is. (In het restaurant dampst Bas 400 gr mandarijnsap op 60 graden tot 150 gr in om een hogere intensiteit

Goed, tijd voor de kaart. De kaart is overzichtelijk, verrassend en uitdagend. We zijn hier om te proeven, het blijft dus niet alleen bij een hoofdgerecht. Op prachtig opgemaakte borden krijgen we de voorgerechten. Koningskrab met sorbetijs van jonge groene mango; een pastrami van wild konijn met een paté van bonen, een saus van tamarinde met pruim en huisgemaakte casavecraackertjes en het derde gerecht: een zachtgegaarde saté kambing die vergezeld gaat van maar liefst vijf jaar gerijpte sojasaus. Bij pastrami moet ik gelijk denken aan Katz’s Deli in New York waar ik ooit een sandwich pastrami heb gegeten en waar iedereen me lachend aankeek, had niets met het broodje te maken, we zaten toevallig aan het tafeltje van When Harry met Sally.

Daar is de entrecote met bearnaise, gegrilde paprika met durian, een vermicelli van zoete aardappel en sugar snaps met dragon. Er is een gebakken griet met gulai-saus, witlof met kokoscrème en een soes met pandanijst en bieslook. Op het derde en vierde bord liggen een in de römertopf gegaarde en op het karkas gebakken filetjes van patrijs, vergezeld door potstickers, een soort ravioli die aan de pan plakt (sticky!), en met thee losgeweekt wordt en zo doorgaart. In de potsticker zit een crème van patrijsspoetje en paddestoel. De saus is gemaakt van koolrabi, kervel en zoete nankavrucht. De fluwelige Spaanse Acústic tinto past er wonderwel bij.

Het smaakte ons allemaal uitstekend en inderdaad verrassend. Na het hoofdgerecht was er tijd voor een diepte-interview. Bas is leuk en een uitmuntende kok. Hij vertelt vertederend over de verschillende smaken die hij samenbrengt in één gerecht. Het bevat altijd een basissmaak. In combinatie met verschillende andere kruiden, alles is in evenwicht. Koken is zijn ware liefde.

Het geheim dat Bas met ons wil delen is een recept voor het verrukkelijke mandarijnentaartje. We hebben het geproefd, probeer het zelf in je eigen keuken of bij Bas als je meer vertrouwen in zijn kookkunst hebt. We kregen nog wat huisgemaakte zoetigheden (macarons!) mee voor onderweg, en werden uitgezwaaid door Kai Wah en Bas. Het was een genoeiglijke avond, vol sfeer en gastvrijheid.